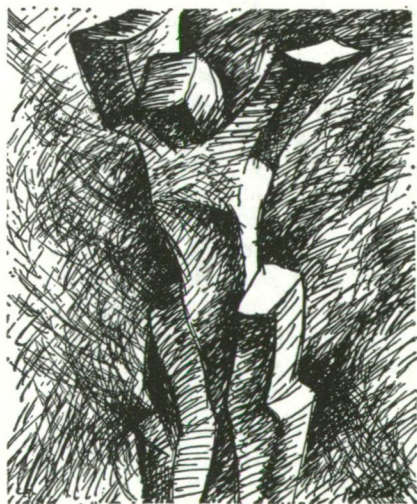

zem *Olga Korbutot* című versében — esztendőkkel ezelőtt — így beszélt önmagáról Nagy Gáspár: „hiszen bemutatnád te is / a költészet minden trükkjét / az egy napos csodát / a konkrétvers és / szövegek sorát / átverhetnéd a semmi szigonyát / a banális nagyhalon”, s kétségkívül őszinte volt és pontos, mert amit ő művel, az a költészetnek más galaxisába tartozik, mint amire az idézett verssorok vonatkoznak, s aminek mostanság neo-, poszt-, vagy tranzavantgarde a neve. De amikor a *Három kézjegy* című versében, még a pálya elején, Petőfi, Ady és József Attila-sorokból szőtt montázzsal, mást meg a művészettel áterezett és megnemesített skizofrénia feszültségét játékosan kisütő szöveccel küzd a saját „nagyhalának” elejtéséért, és a mögötte kísértő banalitás árnyéka ellen, akkor lesz nyilvánvaló, hogy milyen pompásan — és értelmesen! — szervülnek az újavantgarde versbeszéd és kifejezés lehetőségei ezen a másfajta galaxison belül, mert ebben az újszerű kombinációban — a tragédiát játékkal oldó iróniában, és a tragédiáról soha, egy pillanatra meg nem feledkező játékoságban — a művészet ősi törvénye érvényesül: a *takart seb* katarzisa. Az „Európa-kontinensnyi álmok vesztőhelyéhez” pedig végképp nem illenek a festett vérzés. A vállalt feladatba pedig így tud hitelesen beöltözni az alkatba rejtett mélyebb és személyesebb költői sors „az idő lépcsők nélküli toronyszobájában”, amely ösztönösen tudja, tudni fogja, hogy a hárfán nem való dobpergést és trombitaszót imitálni, mert erre amúgy sincsen szükség. A költészet — egyik lehetséges — paradoxája ez, amely tulajdonképpen csak természetes következménye a helyzet történelmi paradoxájának: a „kibiztosított beszéd”-ben éppen e szomorúan gyengéd ironia révén így lehet, így lesz a szóból újra — fegyver.

BELICZAI MÁRIA RAJZA